

FCHODOVINY
ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI PRAHA-CHODOV
L. P. 2026, ROČNÍK 25, CENA VÝTISKU 18 Kč

- 4 O meteoru a maltě
- 6 Farní dětská schola
- 10 Ohlédnutí za Nocí kostelů
- 12 Papežská encyklika o AI
- 15 IV. dopis jáhna Pavla
- 16 Čtení na léto
- 19 Setkávání s Biblií v ruce

7+8

Plán Boží

Drazí bratři a sestry, končí nám školní rok a je před námi léto. Neříkám prázdnin, protože ne všichni mají před sebou prázdniny, ale možná, že nás čekají dovolené a chvíle oddychu. Nikdo nejde na dovolenou proto, aby pracoval, snad jen s výjimkou, že někdo bude brigádníčit na zahradě u chalupy a podobně. Všichni si potřebujeme odpočinout a načerpat sil. Říká se, že Pán Bůh nejde na prázdniny a na dovolenou, ale my si to můžeme dovolit. Nikoliv ale odpočívat od Boha a od kostela. Pán Bůh nás zve, abychom Ho vzali s sebou tam, kam půjdeme, a abychom ho zamontovali

**„Bůh chce,
abychom žili
nebe na zemi“**

do toho, co budeme dělat během léta. Všichni víme, proč jsme na tomto světě... nemusíme to opakovat do nekonečna. Narodili jsme se do tohoto světa a Pán Bůh s námi má svůj plán. Určitě jsme tady proto, abychom Boha poznali, milovali a Jemu sloužili. (Omlouvám se, že jsem to zopakoval... ale opakování je matkou moudrosti.) Tenhle plán Boží je pro každého jiný, ale Bůh chce, abychom byli šťastní a žili nebe na zemi. Proč tedy nepozvat Boha i do našich plánů a neprožít léto spolu s Bohem...?

Přeji vám všem požehnané léto a užijte život věčný už teď.

P. Slavo

↓↑ Noc kostelů (více na str. 10 a 11)

↓↑ Jihoměstské posvícení

Zapomněla jsem odpouštět

Milí čtenáři Fchodovin,

zase jsem zapomněla odpouštět.

Také se vám to někdy stalo? Začnete si uvědomovat, že vlastně nemáte radost. Začnete přemýšlet, kdy jsem cítil radost, pokoj a lásku od Boha naposled. Uvědomila jsem si, že mám takové chmury. Nejdříve přemýšlím, kde mám nevyznaný hřích, kde jsem někomu ublížila. A když projdu tímto krokem, a nic se nemění, tak nevím, co dál. A Pán jedná. Nyní to udělal díky videu P. Šebestiána o odpouštění. Zase je to tady. Neodpustila jsem. Jsem za tyto momenty vděčná, Pán se ke mně přiznává a já vidím, že mě má pořád rád, i když

mi v té chvíli přišlo, že je daleko, že jsem já něco udělala a On ke mně nemůže.

Máme před sebou čas prázdnin. Uvědomuji si, že i loni touto dobou jsem psala o odpouštění. Asi nás to bude provázet celý život. Vždy budeme mít příležitosti naučit se odpouštět a také vidět, jak je to potřeba. Kéž nás Pán vede k tomu, nově vidět lidi kolem sebe, vidět i své chyby. S tím také souvisí i naše posuzování druhých. Kdo jsem, abych soudil? Pán jediný vidí do srdce druhého a vidí i to, co je neviditelné. Kéž nám Pán dává sílu k odpouštění druhým i sobě, sílu nesoudit, ale milovat.

Požehnaný čas prázdnin.

Katka

↓↑ Zakončení katechetického roku

↓↑ Dobroden

O METEORU A MALTĚ

Život člověka, resp. jeho délku měříme lety, dny a hodinami; bývá často nazýván cestou. Existují široké dálnice života i úzké cestičky. Život věřícího člověka se vždycky podobá putování po úzké cestičce. Ježíš říká, že „prostorná je brána a široká cesta, které vedou do záhuby - a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí“. Naproti tomu „těsná je brána a úzká cesta, které vedou k životu - a málokdo je nalézá“ (Mt 7,13 - 14). Život víry je úzká cesta - to nás má inspirovat při každém našem rozhodování. Často my lidé uvažujeme, co má v životě smysl, co má nějakou logiku. A přitom při přemýšlení nad životem se v lidských myslích od nepaměti rodila otázka, na kterou všechny lidské generace hledaly odpověď. Je to dvojotázka: Odkud a kam? Odkud jsem se vzal na tomto světě, kdo mě postavil na cestu života a kam moje cesta vede?

V jedné věci je život člověka na této zemi podobný letícímu meteoru na noční obloze. Ten v určité chvíli zazáří, nějakou dobu lze sledovat jeho jasnou dráhu a pak náhle zhasne. Dráhy některých meteorů jsou delší, jiné zase kratší. Taky je tomu i s životy nás lidí. Když se nám v noci podaří zahlédnout meteor, ptáme se: „Odkud se ta letící hvězdička vzala? A co se s ní děje ve chvíli, kdy hasne?“ Tak podobně se ptá i člověk, když

přemýšlí sám nad sebou: Kde začala cesta mého života? A kde jednou skončí? A až skončí, co bude potom dále?

Je dnes mnoho lidí, kteří si myslí, že cesta každého lidského života definitivně končí smrtí. Zemřeš, a tím tvá jasná dráha po hvězdném nebi zhasne. Smrt je tečkou za krásnou nebo i méně krásnou větou života. Cesta dál nevede... Ale křesťané vědí a vyznávají, že cesta vede ještě dále. Meteor na obloze po průletu atmosférou zhasne, ale nepřestane existovat, jeho cesta pokračuje. Ježíš k nám všem promlouvá vážná slova: „Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, živ bude.“ Můj i tvůj život je jak ta rychle letící hvězdička. Život pojednou zhasne. Cesta nás všech vede ještě dále. Cesta nás vede k věčné domovu.

Na začátku našeho života je základní buňkou lidské společnosti rodina. Lidská rodina. Zdravý rodinný život je pro člověka bezpečným útočištěm ve dnech životní nepohody. Je místem odpočinku a porozumění i místem pokoje v dobách všedních zápasů, konfliktů a stresů. Uprostřed rodiny nabýváme nových sil, když jsme unaveni. V rodině si uvědomujeme, co pro nás znamená, když ji ztrácíme, když o ni přicházíme.

Dobře víme o tom, že jsou rodiny, kde děti neshodami a napětím mezi rodiči, anebo prožijí zákeřnou ránu do své dětské duše

rozvodem otce a matky, a tím rozpadem domova. Takovým otřesem bývají děti poznamenány na celý život. Jinde zase rodiče propadají sobectví a mamonu a o své děti se starají buď nedostatečně, nebo na jejich výchovu zapominají. S tím souvisí i jiná nemoc, na kterou často trpí život nejedné rodiny; to je vzdor a neposlušnost dorůstajících dětí, kdy „pan“ syn a „slečna“ dcera se u svých rodičů nanejvýš ještě stravují, ale jinak si bez ohledu na své rodiče zařizují život po svém.

Přesto, či právě proto, že vztahy mezi členy jedné rodiny mohou být tak hluboce narušeny, ustanovil Bůh rodinu jako základ společnosti a vztahy mezi rodiči a dětmi považuje za základ všech ostatních vztahů mezi lidmi. Jedním z nejvznešenějších úkolů člověka na zemi je být otcem a matkou.

Ne všichni lidé se stávají rodiči. Ale každý člověk je synem nebo dcerou. Ať člověk své rodiče uznává, nebo jimi pohrdá, ať je má za „prima“, nebo je považuje za staromódní, ať je respektuje a uznává, anebo jim přerůstá přes hlavu, ať jeho rodiče ještě žijí, anebo už zemřeli, nebo jsou mu snad neznámi – každý člověk bez výjimky rodiče měl, nebo ještě má. Proto Bůh všem lidem bez výjimky prikazuje: „Cti otce svého i matku svou.“ Kdo nemá úctu ke svým rodičům, není hoden toho, aby byl uznáván, až se stane sám otcem nebo matkou své rodiny.

Stavějí-li zedníci dům, nekladou cihlu jednu vedle druhé bez malty. Tak by cihly při sobě nedržely. Stejně tak nelze budovat rodinný život, kde žijí rodiče a děti v jedné domácnosti, bez spojení vzájemnou úctou a láskou. Při křtu, při proměnění mluví Bůh o svém synu Ježíši Kristu: „Toto je můj milovaný syn, jehož jsem si vyvolil.“ Mt 3,17). A naopak Ježíš nazývá Boha svým Ot-

cem, když například říká: „V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to.“ (Jan 14,2)

Své učedníky a též i nás všechny učí modlit se k Bohu jako k Otci, když nás vyzývá, abychom se modlili: „Otče náš, jenž si na nebesích...“. Kdo ctí své rodiče, ctí i Boha. A stejně tak – kdo urazí své rodiče, urazí Boha.

Rodina není jen lidským zařízením. To si nevymsleli lidé, že budou žít po dvou jako muž a žena, že pak spolu budou mít děti, o které budou společně pečovat a vychovávat je. Rodina je Božím ustanovením. Má svůj původ v ráji, kde Bůh hned při stvoření postavil vedle sebe muže a ženu, aby se doplňovali. Příkaz k plození a rození dětí se ozval až v souvislosti s jejich vyhnáním z ráje.

Bůh dává dítěti duši a matka dítě přivádí fyzicky na svět.

Budujme své rodiny, aby tam vládl klid, vzájemná láska, aby Bůh byl opravdu naším Otcem, aby se nám dobře dařilo. A nezapomínejme, že Bůh přichází se svou pomocí i do našich mnohdy zmatených vztahů. On dobře rozumí našemu rodinnému trápení i našim bolestem. On ví o naší nou-

zi v našich rodinách, všechno to ve svém Synu bere na sebe. Važme si proto svého „rodinného ráje“, pokud jej vzájemně prožíváte. Radujte se, že máte klidný domov, že prožíváte kus ráje na zemi. Modlete se a děkujte za krásné a pohodové prostředí svého domova. A vy, kteří neprožíváte rodinný život tak, jak byste chtěli, nezapomínejte, že útočiště, kam smíme jít s každým rodinným křížem, je kříž Ježíše Krista. Vždycky se vydejte na cestu s Ježíšem! A máte jistotu, že na cestě životem nezabloudíte. Prázdniny, dovolená a dny volna ať vás posílí, aby váš život byl Bohu milý.

**„Radujte se,
že máte klidný domov,
že prožíváte
kus ráje na zemi“**

Váš jáhen
Pavel Urban

POVÍDÁME SI O FARNÍ DĚTSKÉ SCHOLE

Milí přátelé, většina z vás už zažila či aspoň zaslechla, že jednou měsíčně na dětské mši doprovází bohoslužbu naše dětská schola. Co a kdo se za tímto názvem vlastně skrývá? O tom si povídáme s Markétou Šupovou, dobrou duší celého projektu.

Markéto, máte návod, jak založit dětskou scholu?

Návod úplně ne, u mě se to přihodilo náhodou, okolnosti zapadly prostě do sebe. Oslovil mě P. Mariusz, já to zkusila - a dávalo to smysl. A dává stále, už - počkejte - ano, to bude kolem 10 let (s pauzou během covidu).

Jak to celé nyní funguje?

On název dětská schola není zcela přesný, bez práce dospělých muzikantů a zvukařů bychom se určitě neobešli. Ani samotní zpěváci vlastně nejsou jen děti, z někdejších dětí vyrostli mladí lidé, kteří nám zůstali věrní.

Jaké je tedy věkové složení?

Velmi široké, od předškoláků po maturanty. Početně se to velmi mění, někdy se nás sejde 10 a někdy i 20.

Předškoláci? Vyrzčí tak malé děti během celé mše v klidu a soustředěně?

Jistěže ne. Pokud nezpívají, začnou si spolu přinejmenším špitat. Trochu se je snažím ztišit, ale

to není můj úkol. Věřím v soudnost rodičů, je na nich posoudit situaci.

Asi tuším, jak se učí písničku starší děti či mládež. Ale když ještě děti neumějí číst?

Tady spoléhám na spolupráci rodičů. Děti se slova naučí z jejich zpěvu, případně na samotné zkoušce přede mší.

Takto široké věkové rozmezí klade nároky i na zapojení jednotlivých dětí. Malí členové možná nevládnou odezpívat všechno?

To je vždy trochu dobrodružství, protože bohužel většinou dopředu přesně nevíme, kolik dětí tentokrát dorazí; přitom tomu podřizují výběr písní. Ano, je to trochu potíž, ale hodně se snažím zapojit všechny přítomné zpěvačky.

Trénujete na aktivní doprovázení mše? Kolik času je potřeba?

Potřeba času? Víc, než si můžeme dovolit. :) Dětské mše jsou 10 x za rok, scházíme se vždy hodinu před vlastní bohoslužbou, a to se ještě snažíme před zkouškou řešit záležitosti spjaté s hudbou a ozvučením, aby bylo na samotné písně dostatek času.

Takže 1 hodina měsíčně? Stačí to?

(Smích.) Rozhodně ne, jenže musí. Zkoušeli jsme to před lety i se zkouškami v průběhu týdne, ale

návštěvnost byla velmi nízká, čemuž rozumím, děti dnes mají hodně různých kroužků. Komplikací také je, že jsem se přestěhovala mimo Prahu.

Vy tedy do KCMT musíte dojíždět? Jak dlouho Vám zabere cesta?

Obě cesty zhruba 2,5 hodiny.

Klobouk dolů, umím si představit lepší náplň nedělního dopoledne než řízení auta. Přece jen – cvičit s dětmi jen hodinu měsíčně, být těsně před akcí, musí být náročné na výběr písní.

Musíme se přizpůsobit realitě. Většinou se snažím doprovod koncipovat tak, abychom zpívali tak tři písničky známé a jednu novou, ordinárium je stále stejné. Kupodivu písniček vhodných pro děti mnoho není, takže někdy to je trochu boj. Snažím se ale výběr písní přizpůsobit čteným textům. Pokud to jde, samozřejmě.

Schola není jen sbor, podílí se na bohoslužbě. O čem je dětská schola? Najdeme i tady duchovno?

V některých rovinách určitě. Ráda bych, abychom aspoň někdy začali zkoušku modlitbou, ale je to dost náročné. Času je opravdu málo a rodiče někdy vodí děti i se zpožděním, takže se začátky obtížně organizují. Mrzí mě to, ale na druhou stranu - za hodinu zkoušení písní úplně nejde vést děti duchovně.

Zmínila jste rodiče. Co účast dětí obnáší pro ně? Rozhodně nutnost přivést menší děti do KCMT

o hodinu dřív; chápu, že pro početnější rodiny to nemusí být vždy jednoduché. Také mají v průběhu roku svůj program, řadu příbuzných mimo Prahu, kalendář nejde vždy přizpůsobit a stihnout vše, co by člověk rád. Ano, pro rodinu to je oběť. Ovšem i pro přítomné farníky dětská mše znamená určité přizpůsobení, kompromis. Již před samotnou bohoslužbou potřebujeme ke zkoušení relativní klid bez hlasité modlitby, také kázání musejí odpovídat dětským účastníkům. Bez pevné podpory P. Michaela by to nešlo.

Co podle Vás projekt dětské scholy farnosti přináší?

Dětská schola jistě není klasická schola a věřím, že to od ní ani nikdo neočekává. Ale doprovázíme při dětské mši, tak doufám, že lidé oceňují bezprostřední, nespoutanou hudbu a zpěv.

Jak obohacuje děti samotné?

Tady bych nás rozdělila podle věku. Pro děti je důležitá aktivní účast, stávají se více součástí bohoslužby, mohou zažívat svou důležitost. Hudba, písně působí na emoční stránku člověka, děti si lépe a hlouběji uvědomí, o čem mše je, co se tu děje. Mládež to už vnímá v další rovině, hudba a zpěv nabízejí nový rozměr samotné modlitby, cesty k Bohu.

Zpěváků zřejmě nikdy není dost, chtěla byste pozvat další do týmu?

No jéje! Děti, pokud rády zpíváte a chcete být členem nezávazného společenství, přijďte to aspoň zkusit, těšíme se na vás! Milí mladí, chtěli byste

modlitbu prožít skrze hudbu a zpěv? Mezi námi najdete vždy své místo.

Když mluvíme o týmu, schola je týmová práce. Kdo všechno se na této službě podílí?

Ráda bych tu ocenila celou řadu ochotných lidí, bez nichž by projekt nemohl fungovat.

Muzikanti:

- Majka Šulcová - klavír, hraje s námi od prvopočátku dosud
- Petr Mach - flétna, hraje s námi od prvopočátku dosud
- Adam Šulc - baskytara, hraje s námi od prvopočátku dosud
- Josef Karhan - djembe (bubeník), hraje s námi od prvopočátku dosud
- Káťa Schejbalová - kytara, doprovázela scholu asi 3 roky
- Milan Flender - kytara, navázal na Kátku a doprovázel scholu 2 roky
- Petr Vítek - kytara, hraje s námi už 3 roky (a doufám, že ještě pár let vydrží :))
- František Hnátek - kytara, přidal se k Petrovi před 2 roky a stále s námi hraje (pár let zpátky byl v roli zvukaře)
- František Švarc - kytara, pomáhá doprovázet, když Petr nebo Franta (nebo oba) nemohou

Nabídlí jsme prostor i dalším z pódia...

Juli, jak se stalo, že jste přišly do scholy?

Popravdě si to moc nepamatuji, přeci jen je to už 10 let zpátky. Myslím, že se tehdy zrovna ohlašo-

a také zaskakoval jako zvukař.

Zvukaři:

- Petr Zlatuška, Michal Bašišta a poslední rok se nás (po menší pauze) opět ujal Adam Josefus.

Velké díky patří i ostatním muzikantům a zvukařům (rodičům), kteří ochotně zaskočí v nepřítomnosti muzikanta či zvukaře. A to bývá často na poslední chvíli.

Čím dál, tím víc mě mrzí, že neumím zpívat...

Markéto, co si odnášíte Vy z dětských mší kromě praxe v řízení?

Hmmm, abych pravdu řekla, tak ze samotné mše nic moc nemám, nicméně to беру jako službu, předpokládám, že podobně to má víc pomocníků. Ale mám z naší scholičky radost. Nejvíce mě baví to, že to baví právě děti. :)

A mě rozhodně bavilo naše povídání! Díky za Váš čas i službu! Jsem přesvědčená o tom, že tento projekt své ovoce rozhodně nese. Přeji celému týmu hodně radosti ze společné služby a rezezpívaná srdce i nás, kdo jen nasloucháme.

Blanka

valo, že schola nabírá nové děti. Se ségrou obě rády zpíváme, tak jsme to zkusily (ve dvou je to vždy jednodušší). Ve schole jsme taky měly kamarádky, tak jsme tam rychle zapadly.

Proč tu zůstáváte tak dlouho?

Dobrá otázka. Je pravda, že dřív ve schole byly jen menší děti, žádná mládež... takže mě ani nenapadlo, že bychom mohly být součástí tak dlouho.

Zpívání první neděli v měsíci se však stalo záležitostí na tolik běžnou, že s ní vždy automaticky počítáme.

Během let došlo i k pauze, kdy schola nefungovala. Pak ji Markéta ale opět obnovila a nás přizvala jako mládežnickou podporu. Nechodíme už tak pravidelně jako dřív, ale když máme čas, tak se rády připojíme. Na zkouškách i během samotné mše vždy panuje dobrá nálada. Nikomu nejde o výkon a dokonalost, ale o to, abychom si to užili.

Čím vás to obohacuje?

Určitě to přináší spoustu radosti a naplnění z prožití mše svaté. Člověk z pódia vnímá bohoslužbu trochu jinýma očima. Teď jako starší také díky zpěvu více vnímám Hospodinovu přítomnost.

Jaký v tom vidíte smysl pro mladší děti?

Jedna z věcí je rozhodně sounáležitost a pocit, že někam patří. Schola dětem nabízí možnost zapojit se do chodu bohoslužby a mít v ní vlastní místo. Děti mohou lépe pochopit, jak mše probíhá a více si ji užijí. Pamatuju si, že když jsme zpívaly, mše utíkala dvakrát rychleji než obvykle.

Také zde vznikají nová přátelství, děti mají příležitost potkat se se svými vrstevníky a seznámit se.

Ovlivnilo vás to nějak ve vašem dalším rozvoji?

Řekla bych, že ano. Už jen v samotném doprovodu mší, kdy jsme začaly zpívat i v jiných seskupeních a angažovat se v této oblasti. Také to byla jedna z našich prvních služeb ve farnosti, díky které jsme se pak nebály zapojit i do dalších.

Jak byste pozvaly i další mladé či děti, aby rozšířili vaše řady?

Hodně bychom to rozhlašovaly mezi rodiče, třeba i na dětských katechezích. Také bychom pobídky samotné děti ve schole, ať si přivedou další kamarády. Dětská schola je pro každého. Dítě nemusí mít pěvecké nadání, hlavní je, aby ho to bavilo. Pokud toto čte někdo z rodičů/prarodičů, povzbudte své dítky a přiveďte je na příští zpívání!;

Díky a přeji hodně radosti ze zpívání!

Blanka

OHLÉDNUTÍ ZA NOCÍ KOSTELŮ

Noc kostelů v KCMT

Po roce, 29. května se opět konala Noc kostelů, jaká byla v KCMT?

Počtem návštěvníků rekordní, dorazilo jich bezmála 1.000, což je nejvíc v historii. Mottem letošního ročníku byla odvaha. A tak jsme připravili nebojácným návštěvníkům bohatý program: divadlo pro děti souboru Loutky v nemocnici, tanec v kostele, koncerty ZUŠ Jižní Město (Hudba z Marsu), Rainbow gospel, Kunratický pěvecký sbor a varhanní koncert... Po celou dobu bylo možné si užít řadu aktivit: oblíbený výstup na věž, modlitby v kapli, tvoření

pro děti, filmy v kině, komentované prohlídky KCMT, čtení v knihovně nebo třeba čerstvý popkorn. Celý program byl zakončen požehnáním Jižnímu Městu.

Velikou radost máme z dlouhé řady dobrovolníků, kteří jsou vždy zásadní podmínkou úspěchu Noci kostelů. Je fajn mít možnost se potkat nejen na nedělní mši, blíže se tak seznámit a společným dílem přispět dobré věci. Možnost takového setkání je jedním z posláních naší Noci kostelů v KCMT. Hezky to shrnul v závěreční zpětné vazbě jeden z dobrovolníků: „Lidé byli milí, vstřícní, přátelští. Všichni na stejné lodi.“

Peroutkovi

Noc kostelů u sv. Františka

Noc kostelů u sv. Františka také letos proběhla v poklidné atmosféře. Program zahájila pravidelná mše svatá, po níž následovalo zajímavé povídání o nástěnné malbě sv. Františka, které měl na starosti náš farní vikář Slavomír.

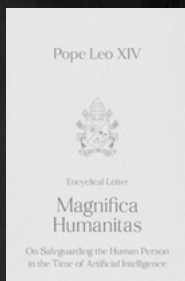
Za postupujícího soumraku rozeznely prostory kostela tóny kytar souboru Všehokus, v jejichž podání jsme mohli slyšet zajímavé provedení různých duchovních, klasických i soudobých skla-

deb. Poslední bod programu nabízel ochutnávku mešního vína s vikářem Slavem.

Zároveň během celého večera hosté využívali možnost podívat se na kostelní věž. Celkem dorazilo zhruba 55 návštěvníků, přičemž pro mnoho z nich se jednalo o první návštěvu kostela, vedle kterého bydlí. Návštěvníci oceňovali především unikátní možnost vyjít na věž nebo příjemnou atmosféru celé akce.

Tomáš Zavadil

MAGNIFICA HUMANITAS

Co říká nová encyklika papeže Lva XIV. o AI?

Nedávno byla oznámena a následně zveřejněna první encyklika Lva XIV. Velmi symbolické je, že byla podepsána v den 135. výročí vyhlášení encykliky Rerum novarum Lva XIII., na nějž současný papež od počátku naprosto zřetelně navazuje.

Už začátek nás nenechá na pochybách, že téma nové encykliky je svrchovaně aktuální a zároveň se týká něčeho, co může lidstvo dlouhodobě, nebo dokonce fatálně ovlivnit: „Velkolepé lidstvo stvořené Bohem dnes stojí před rozhodující volbou: postavit novou babylonskou věž, nebo vybudovat město, kde Bůh a lidstvo žijí společně.“ Onou babylonskou věží se může stát umělá inteligence (anglicky artificial intelligence – zkráceně AI). Záleží mimo jiné na tom, kdo a s jakou motivací ji bude využívat. Případně bude moci využívat, protože už se děje i to, že přístup k objevům na poli AI je omezován. A teprve budoucnost ukáže, zda a jakým dalším omezením se při používání umělé inteligence nevyhneme.

Obavy plynoucí z budoucího možného zneužívání umělé inteligence souvisejí s přirozeným strachem z nových technologií či objevů. Podle chmurných předpovědí by AI mohla ohrozit jak lidstvo jako celek (nebezpečí plynoucí např. ze strany stále „dokonalejších“ autonomních zbraňových systémů), tak člověka a jeho důstojnost.

Právě k ochraně člověka a lidství v nastupující éře umělé inteligence encyklika Magnifica humanitas vybízí.

Ačkoli debaty o umělé inteligenci obvykle sklouzávají k technické stránce, papežova encyklika ji nahlíží převážně z pohledu člověka a jeho role ve společnosti. Jak ovlivní jeho vztahy a práci? Neohrozí jeho důstojnost, pokud ji předpokládaným masovým nasazením robotů nebude moci projevit svou práci? Z tohoto pohledu jde nepochybně o sociální encykliku, která se zabývá jednou z nejpodstatnějších výzev současnosti. To má společně se zmíněnou encyklikou Rerum novarum – ta z církevního pohledu odpovídala mimo jiné na dělnickou otázku a na rozdíl od některých tehdy nových politických hnutí odůvodňovala právo na soukromé vlastnictví. Není pochyb o tom, že podobně jako kdysi zapůsobil nástup myšlenek sociální demokracie, odborů, zákazu dětské práce nebo třeba osmihodinové pracovní doby, zahýbe společností v blízké budoucnosti také rozvoj umělé inteligence.

Sama encyklika Magnifica humanitas obsahuje pět kapitol. V jedné z nich připomíná základy a principy sociální nauky církve. Právě od sociálního učení se očekává, že k AI a jejímu očekávanému pozitivnímu i negativnímu vlivu na člověka zaujme jasné stanovisko. Encyklika připomíná,

že technologie není silou nepřátelskou člověku a sama o sobě nepředstavuje zlo. Pochopitelně však stěží může být neutrální. Rozvíjí se na základě strojového učení, nemá osobnost ani vědomí, které by rozhodovalo tak, jako se rozhoduje člověk. Za tím, jak umělá inteligence bude působit na člověka a lidstvo, jsou a budou – lidé. Lidé ji vymysleli, lidé ji zdokonalují, lidé ji financují a používají. A také ji mohou regulovat. Otázkou zůstává, zda ji budou i vždy v budoucnu schopni ovládat.

Tím se dostáváme k důležité otázce: kdo vlastně AI ovládá? Prozatím to jsou ti, kdo financují její vývoj. A tak to nejspíše zůstane – kdo AI bude financovat, ten ji bude chtít také ovládat.

V porovnání s lidskou inteligencí vyvstává jeden důležitý rozdíl – lidská inteligence je přirozená a rozvíjí se učením. Jak říká náš jáhen Pavel

Urban: Učíme se, abychom porozuměli lépe světu kolem sebe i v nás. S jakou motivací se však bude (strojově) učit umělá inteligence? S takovou, jakou při jejím vývoji a používání budou mít lidé. AI dokáže shromáždit znalosti a zkušenosti v podstatě všech lidí, bude si to umět vyhodnotit. Ale k čemu to pak použije?

Těch otázek je opravdu mnoho: Mohla by nám AI sloužit k tomu, abychom rozpoznali Stvořitelovo dílo v přírodě i v lidském životě? Může nám sdělit něco dosud neznámého a podstatného o Bohu? Nebo třeba vysvětlit některé biblické texty? A bude vždy sloužit člověku?

Jan Jaroš

Autor je členem pracovní skupiny pro sociální otázky při ČBK

SVATÁ MARIE GORETTI

Dívka, která dokázala odpustit

Bylo jí pouhých jedenáct let, když se její život nečekaně změnil. O rok později zemřela jako mučednice a o několik desetiletí později se stala jednou z nejmladších světic katolické církve. Příběh svaté Marie Goretti však není jen vyprávěním o tragické smrti. Především je svědectvím o síle odpuštění, které dokáže proměnit lidské srdce.

Marie Goretti se narodila 16. října 1890 v italském Corinaldu do chudé rolnické rodiny. Rodiče Luigi a Assunta vedli své děti k víře, modlitbě a poctivé práci. Když bylo Marii šest let, rodina se přestěhovala do oblasti Agro Pontino jižně od Říma, kde obdělávala pronajatou půdu.

Život zde nebyl jednoduchý. Rodina žila v bídných podmínkách a tvrdě pracovala, aby se užívala.

Situace se ještě zhoršila po smrti Mariina otce na malárii. Na matku zůstalo šest dětí a Marie jako nejstarší dcera převzala velkou část péče o domácnost. Vařila, uklízela, starala se o mladší sourozence a snažila se být matce oporou.

Lidé, kteří ji znali, vzpomínali na její laskavost, pracovitost a hlubokou zbožnost. Přestože kvůli chudobě chodila do školy jen krátce, dobře znala katechismus a velmi toužila po svatém přijímání. Modlitba pro ni nebyla povinností, ale přirozenou součástí každého dne.

Na stejném statku žila také rodina Serenelliových. Jejich dvacetiletý syn Alessandro si začal Marie všímat způsobem, který ji znepokojoval. Opakovaně ji obtěžoval a vyhrožoval jí, aby o tom nikomu neřekla.

Dne 5. července 1902 zůstala Marie sama doma. Alessandro využil příležitosti a pokusil se ji znásilnit. Marie se statečně bránila. Nejen ze strachu, ale především proto, že si byla vědoma důstojnosti lidského těla a závažnosti hříchu. Podle svědectví opakovala: „Ne, Alessandro! To je hřích. Urážíš Boha.“

Rozzuřený mladík ji čtrnáctkrát bodl nožem a utekl. Těžce zraněnou Marii převezli do nemocnice v Nettunu, kde lékaři několik hodin bojovali o její život. Naděje však byla malá.

Nejvíce překvapilo to, co řekla během posledních hodin svého života. Když se jí kněz zeptal, zda svému útočníkovi odpouští, odpověděla: „Ano, odpouštím mu z lásky k Ježíši a chci, aby byl se mnou jednou v nebi.“

Následující den, 6. července 1902, po přijetí svátostí zemřela.

Zdálo by se, že tím příběh končí. Ve skutečnosti však právě začíná jeho nejhlubší kapitola.

Alessandro Serenelli byl odsouzen k dlouholetému vězení. Zpočátku neprojevoval žádnou lítost a zůstával zatvrzelý. Po několika letech však prožil událost, která změnila jeho život. Později vyprávěl, že se mu ve snu zjevila Marie. Viděl ji v krásné zahradě, jak mu podává čtrnáct bílých lilii – jednu za každou ránu, kterou jí zasadil. Když květiny přijal, proměnily se v plameny.

Po tomto zážitku začal svého činu hluboce litovat. Ve vězení prošel skutečným obrácením, stal se vzorným vězňem a po propuštění vyhledal Mariinu matku Assuntu.

Na Štědrý den roku 1934 poklekl před ní a prosil ji o odpuštění.

Její odpověď patří k nejkrásnějším svědectvím evangelia v praxi: „Jestliže ti odpustila moje dcera, jak bych ti nemohla odpustit já?“

Následující den společně přistoupili ke svatému přijímání. To, co lidsky vypadalo jako nemožné, se díky Boží milosti stalo skutečností.

Alessandro pak žil pokorným životem jako zaměstnanec kapucinského kláštera a až do své smrti vydával svědectví o síle Božího milosrdenství. Zúčastnil se také kanonizace Marie Goretti v roce 1950.

Její svatořečení bylo mimořádnou událostí. Papež Pius XII. ji prohlásil za svatou před statisíci poutníků na náměstí sv. Petra. Poprvé v dějinách byla při svatořečení přítomna matka světice.

Dnes bývá Marie Goretti často představována jako patronka čistoty. To je jistě správné, ale její odkaz je mnohem širší. Je patronkou všech, kdo zakusili násilí, těch, kdo bojují za zachování lidské důstojnosti, i všech, kteří hledají sílu odpustit.

Její život připomíná, že svatost nezávisí na věku ani na vzdělání. Marie neuměla psát teologické knihy ani pronášet velká kázání. Její evangelium se odehrálo v kuchyni, na poli, při péči o sourozence a nakonec v okamžiku největší zkoušky.

Její příběh zároveň ukazuje, že křesťanské odpuštění není zapomenutím ani omlouváním zla. Marie nikdy neřekla, že se nic nestalo. Přesto se rozhodla nepřenechat poslední slovo nenávisti. Právě toto rozhodnutí otevřelo cestu k obrácení člověka, který jí vzal život.

V době, kdy se svět často učí oplácet zlo dalším zlem, zní svědectví dvanáctileté dívky překvapivě aktuálně. Její poslední přání – aby se její vrah jednou dostal do nebe – zůstává jedním z nejpůsobivějších obrazů evangelia prožitého až do krajnosti.

Dopis jáhna Pavla z nemocnice 4. část

Drazí přátelé,

několikrát v životě jsem slyšel zajímavou otázku, kdy se Bůh směje nejvíc? Přece když my něco plánujeme. Sám jsem to poznal na vlastní kůži. Těšil jsem se na cestu do Lurd. Žil jsem den co den tím, že budu na tomto krásném poutním místě. Bylo mi potěšením, že se to zdaří. A najednou týden před odletem nepochopitelná zpráva, že se nemohu této pouti zúčastnit. Maltézští rytíři rozhodli, i přesto, že neznali můj zdravotní stav, že pobyt v letadle ohrožuje můj život.

Podle instrukcí maltéžského Nadačního fondu Lurdy 2026 jsme postupovali podle jejich požadavku: *Pro případ zdravotních komplikací v době pobytu v Lurdech odevzdejte vedoucímu pouti lékařskou zprávu o svém zdravotním stavu. Během pouti je členem týmu lékař s vybavením pro poskytnutí základní první pomoci a pro zvládnutí méně závažných stavů.*

Můj ošetřující lékař v nemocnici sdělil, že nehrozí žádné komplikace. A není rovněž žádný důvod, abych nemohl absolvovat pout do jižní Francie, do Lurd. A tak jsem si vzpomněl na úryvek Jan 21,8. „Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásal a chodil, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiny tě povede, kam nechceš.“

Během našeho života Ježíš nežádá, abychom nesli Jeho těžký kříž, ale pouze malý kousek. Kousek, který obsahuje lidské utrpení, lidskou bolest, lidské zklamání. Modli se a doufej; nerozčiluj se. Úzkost ničemu neposlouží. Bůh je milosrdný a uslyší tvou modlitbu. Studiem knih se hledá Bůh, modlitbou se nachází. Modlitba je zdroj energie, síly do života. Modlitba je pokrm pro duši.

Ježíš i nás vybízí: „Proste, a bude vám dáno.“ Mohu tato slova Ježíše Krista potvrdit ze své zkušenosti, z vlastního života. Nikdy se nenechte ničím odradit, naopak vytrvejte! Ježíš je opravdu naše jediná naděje, jediná jistota.

A tak, než plakat nad krivdou, kterou mně uštědřili maltézští rytíři, tak se raději modlím. Ale také děkuji za každou návštěvu v nemocnici, za podporu, povzbuzení v mé nemoci. Poznal jsem mnoho dobrých křesťanů. Křesťanů, kteří poctivě praktikují svou víru. Jim patří mimořádné poděkování. I vám, kteří jste se připojili modlitbou. Žádná modlitba se neztratí, i kdyby byla kratičká. Vám všem patří velké díky.

Váš jáhen
Pavel Urban

LETNÍ DOPORUČENÍ Z FARNÍ KNIHOVNY

Růženec se svatým Janem Maria Vianneyem

Dne 4. srpna si připomínáme vzácného kněze sv. Jana Maria Vianneye (1786 - 1859). Měl tzv. vzpurnou paměť, a i když od dětství toužil po kněžství, které zpočátku neúspěšně studoval, byl nakonec vysvěcen až ve svých 30 letech.

Tento farář z Arsu svou láskou k Bohu proměňoval obyvatele farnosti a mnoho dalších lidí. Modlitba byla dýcháním jeho duše, Eucharistie byla jeho největším kněžským štěstím. Karmitáni vydali v roce 2002 Růženec s výňatky z kázání, upravenými pro jednotlivá růžencová tajemství.

Myšlenky a modlitby P. Vianneye mohou být povzbuzením i pro nás, v čase, který právě žijeme. Sv. farář arský mluví např. o nebi: „V nebi Boží láska naplní a zaplaví všechno. Budeme šťastni Božím štěstím a krásní krásou samotného Boha... zmizí-

me, ponoření do lásky Ježíšova srdce...“ O pokoře: „Pokora je mezi ctnostmi tím, čím je šňůrka v růženci: odstraňte šňůrku, a všechna zrnka se rozkutálí, odstraňte pokoru, a všechny ctnosti se vytratí.“ O naději: „Naděje dělá člověka šťastným na zemi.“

P. S.: Zmíněnou publikaci Růženec je možné vypůjčit si ve farní knihovně, jakož i další knížky s tématem růžence pro zamyšlení nad Ježíšovým narozením, životem, smrtí a vzkříšením.

Marie F.

Kytice z královské zahrady (Příběhy svatých ochránců Čech a Moravy pro děti) Ivan Renč

Sesbírané příběhy z různých období našich dějin přibližují svaté ochránce Čech a Moravy. Zajímá

vás, proč se princezna Anežka rozhodla neprovdát? Proč si královna Žofie oblíbila Jana Nepomuckého? Kde vytryskl pramen uzdravující vody? Co vzácného si Zdislava přivezla do nového domova?

Odpovědi najdete v této knize, zpracované i pro děti a mládež.

Anička a Radka

Svět katolické víry (Cesta do jejího nitra)

Robert Barron

O co jde v katolické víře? Je to jen dva tisíce let stará kulturní tradice? Je to úctyhodný, ale přece jen poněkud složitý světonázor? Je to osobní přesvědčení, způsob života a zároveň vztah plný tajemství?

Kniha Roberta Barrona nás zve k objevování víry skrze konkrétní příběhy, životní osudy, klíčové texty evropské kultury, filozofické argumenty, osobní svědectví i obrazy. Nepouští se do zbytečných polemik – spíše pro nás znovu objevuje bohatství katolické tradice a tlumočí ho současným jazykem. Je pevně přesvědčen, že Kristovo vtělení pokračuje dál v tom, co je pravdivé, dobré a krásné...

Jeho vyprávění ožívá díky řadě portrétů konkrétních mužů a žen, kteří žili katolickou vírou naplno.

(Převzato z www.databazeknih.cz, zkráceno)

Znamení odkazující k nebi (Rozhovory nad Biblií)

Jan Heller

Kniha Jana Hellera, skvělého biblisty, který působil na ETF, je nádhernou sbírkou jeho biblických úvah. Mají různou formu - v první části jsou tak zvaná ranní slova, ve druhé ostatní rozhovory nad Biblií a ve třetí úzce zaměřená biblická témata.

Ať jste milovníci bible, anebo si říkáte „tomu nerozumím“, rozhodně to nehodte do příkopu a pusťte se do čtení, protože pan profesor to umí podat jako nikdo jiný.

(Převzato z knižního koutku na YT, kde si také můžete poslechnout ukázkou a zamyšlení ke knize).

—

Přes prázdniny bude knihovna otevřená **pouze v neděli 10.45-12.00**. Ve všední dny bude zavřeno.

Přes prázdniny bude také prodloužená výpůjční doba na knihy.

Do našeho týmu knihovníků **hledáme další posily**, hlavně na odpolední/večerní středeční služby. Máte-li rádi knihy a chtěli-li byste takto sloužit ve farnosti, ozvěte se nám na mail knihovnik@kcmt.cz nebo osobně u Lucky Ivankové.

Vaši knihovníci

Z farní charity: S paní Miroslavou není nikdy nuda

Farní charita Praha 4 – Chodov

Naše klientka paní Miroslava bydlí v panelovém domě nedaleko Westfieldu Chodov. Je to velmi osobitá dáma. Než zakotvila v naší péči, nepohodla se s třemi jinými poskytovateli terénních služeb. I my jsme si s ní zpočátku museli vyjasnit hranice, ale asi po půl roce se služby ustálily a od té doby vše probíhá k oboustranné spokojenosti. Má sice dceru, ale před lety se rozhádaly a od té doby spolu nemluví. Paní Miroslavu to velmi trápí, chtěla by vidět vnoučata, ale dcera je ve své zatvřelosti neústupná. Tak má paní vlastně jenom nás.

Klientka trpí neuropatií, která je způsobena diabetem. Díky tomuto onemocnění má velké potíže s pohybem obecně, a především s jemnou motorikou. Naše pečovatelky ji navštěvují každý den a zdravotní sestry docházejí třikrát v týdnu. Služby jsou to velmi rozmanité. Klientka sice po bytě přechází s oporou hole, ale ven jezdí na elektrickém vozíčku. Pomáháme jí s osobní hygienou, vařením, údržbou domácnosti a doprovázíme ji na nákupy. Na každý den je plán, co se při návštěvě má udělat.

Zaměstnanci často bědují, jak je paní Miroslava proháni. Při nákupech drandí na vozíku velmi rychle a pracovníci, ověšení nákupy za ní musejí utíkat. Když totiž nestíhají, paní je podrážděná. Při vaření si zase vymýšlí různé speciality. Jednou Maruška běduje, že musela připravit plněné lilky. Podruhé Václav motal španělské ptáčky. Jindy

zas Julie paellu. Marta je specialistka na palačinky a bramboráky. Klientka je technicky velmi zdatná. Surfuje po internetu a stahuje si recepty. Potom prožene pracovníka do Alberta a už se vaří nějaká exotická lahůdka.

Klientka má ještě jeden zvyk, který pracovníky trápí. Nechává klíče zevnitř v zámku. My klíče od jejího bytu nemáme, vždycky nám chodí otevřít. Už mnohokrát se stalo, že pracovníci, když paní Miroslavu někam doprovázeli, zapomněli před odchodem z bytu klíč ze zámku vyndat.

Po návratu z nákupu nebo procházky se potom nemohli dostat zpět, protože klíč zevnitř vězel v zámku. Opakovaně pak bylo nutné volat zámečnicka, aby byt otevřel.

Náš pečovatel Jiří takto zabouchl klíče v bytě pětkrát za sebou. Zámečnick se mu prý smál, že by si mohl v domě otevřít pobočku. Jirkovi ovšem do smíchu nebylo, protože zásah zámečnicka na zavolání je poměrně drahá legrace. S klientkou pak opakovaně diskutujeme o tom, kdo je za její klíče zodpovědný a kdo má zásah zámečnicka v podobném případě zaplatit.

Paní Miroslava je způsobilá k právním úkonům, jsou to její klíče i byt. Pokud ho opouští, byt v doprovodu pečovatele, měla by si svůj majetek zabezpečit nebo o to pracovníka požádat.

Jenže ona vždycky vyrazí na vozíčku z bytu ven. Ujíždí napřed a pracovníci v hrůze, že jim ujede, často dveře prostě zabouchnou a po klí-

čích ani nevzdechnou. Jírka je hrozný dobrák, až zpětně se nám přiznal, že toho zámečnicka vždycky zaplatil on. Ještě si do něj klientka rýpla. On se totiž chystá studovat dálkově vysokou školu. Svěřil se paní Miroslavě, že bude skládat přijímací zkoušky, a ona mu doporučila, jestli by se raději nechtěl jít učit na zámečnicka.

K datu uzávěrky letních Fchodovin nám ještě stále nepřišla na účet státní dotace. Už sice víme, jakou částku jsme dostali, ale peníze čekáme začátkem července. Známe už výsledky všech dotačních řízení a musím s lítostí konsta-

tovat, že v celkovém součtu jsme dostali stejnou částku jako v loňském roce. V příjmech se tedy opět meziročně propadneme o vyšší inflace. Vlastně považuji za zázrak, že jsme tak dlouho vydrželi.

Chtěla bych moc poděkovat vám všem, kteří jste nás v prvním pololetí tohoto roku podpořili. Pomohli jste nám překonat ekonomicky nejnáročnější období, které jsem za ta dlouhá léta, co v Charitě pracuji, zažila.

Přeji vám krásné léto.

Eva Černá

POZVÁNÍ K SETKÁVÁNÍ S BIBLÍ V RUCE

Před prázdninami jsme se stávajícími účastníky a zájemci o setkávání nad Biblí promýšleli tématy pro další školní rok 2026/27. Zvolili jsme následující zastřešující téma: **PRAXE PRVOTNÍ CÍRKVE**, s podtitulem: **VÍRA – CHÁPÁNÍ PÍSMO – ŽIVOT**.

O čem to bude? Po Letnicích se začala rozrůstat prvotní církev, hlásající převratné velikonoční události. V jejich světle reflektovala texty Starého zákona a současně hledala, co je pro křesťany podstatné v jejich každodenním životě. – Od září se tedy budeme probírat novozákonními listy i evangelií a budeme se snažit z nich vyčíst Boží

inspiraci i lidskou zkušenost. Zajímat nás budou rovněž způsoby a chápání novozákonních citací ze Starého zákona. Zalistujeme přitom i knihou Zjevení sv. Jana...

K tomu všemu se budeme scházet vždy v úterý (mimo úterky, kdy jsou chvály), a to na faře u sv. Františka od 19 hodin večer. Začínáme už 15. 9.

Pro zájemce bude i po prázdninách pokračovat studijně - diskuzní klub HeJaMy o základech hebrejského jazyka a myšlení.

Pavla Edita Herciková

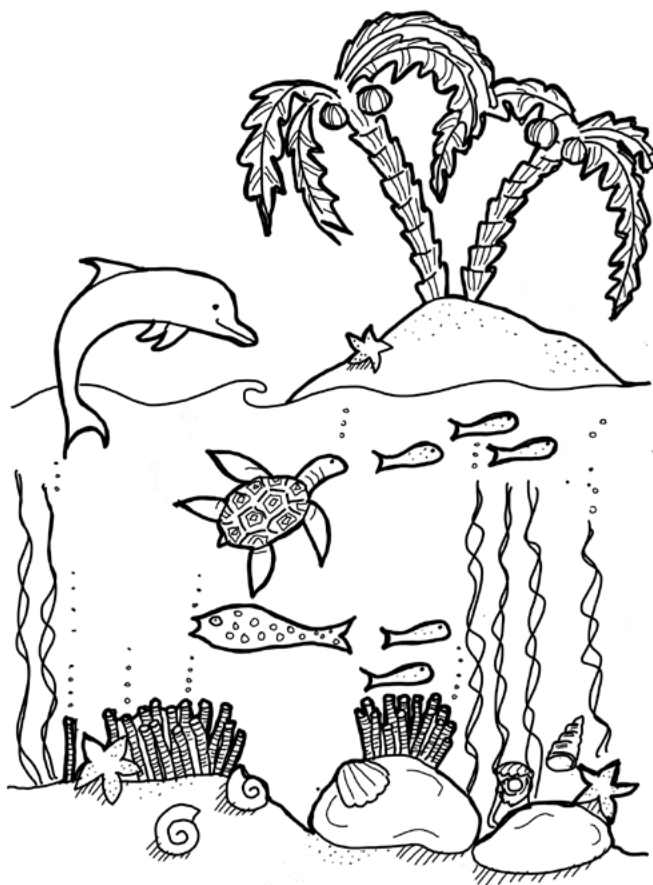
Dětské okénko Prázdniny!

Milé děti,
jupí, máme tu léto! Se sluníčkem, výlety, zmrzlinou, koupáním... a určitě byste přidali plno dalšího. Ať se s rodiči ale vypravíte kamkoli daleko, Ježíš bude všude s vámi. I v cizích městech, na pláži, na horách, u babičky... zkrátka úplně všude. V jednom nedělním evangeliu – Ježíšově dobré zprávě – na nás čeká vyprávění o Božím království. Říká se v něm, že Boží království je jako vzácná perla, kterou se vyplatí hledat a opatrovat víc, než cokoli jiného. Víte, co je to perla? A proč je vlastně vzácná? Většinu perel nalézáme v moři, vznikají v mušlích (těch, co tak rádi sbíráte na pláži nebo

na kraji moře). Vlastně jsou taková nečistota, zrnko písku, které se nedopatřením dostalo do mušle, kde je postupně obalováno třpytivou látkou, perletí, aby ten malý tvoreček, který uvnitř bydlí, byl před ním chráněn. Za několik let tu máme krásnou perlu. A protože do mušle se jen málokdy dostane něco zvenčí, jsou perly opravdu vzácné. Váš dnešní úkol je hledání takové perly v moři. Na obrázku máme krásnou pláž a moře se vším, co k tomu patří. Co myslíte, bude tam někde i perla? Zkuste ji objevit!

Užijte si léto a přišťe se na vás zase těší

Martina Hlaváčová a Blanka

Ahoj holky a kluci,

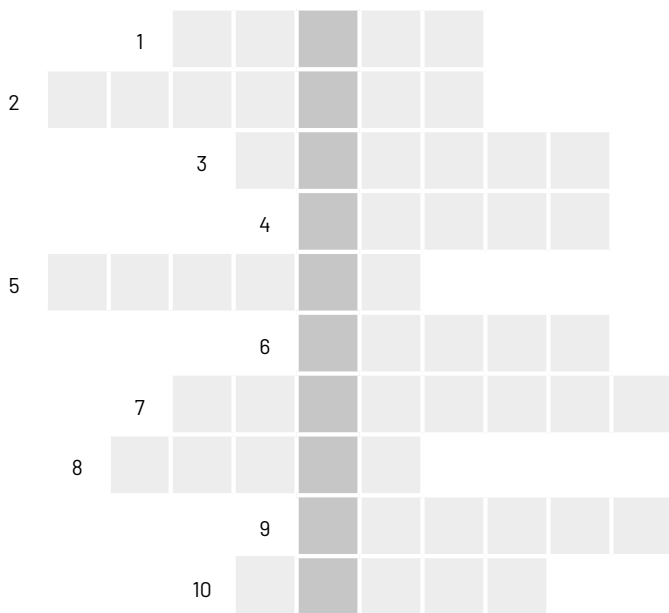
máme tu konečně léto a vytoužené prázdniny!

Čeká nás čas odpočinku od školních povinností, čas her, výletů a dobrodružství. Stejně jako zůstáváme i o prázdninách rodinou, tak také zůstáváme milovanými Božími dětmi. Bůh našťástí prázdniny nemá, ale je stále s námi. A to je skvělé, vidíte? Během léta uslyšíme v evangeliu Ježíšovo vysvětlení Božího království. Sem nám totiž žádný úředník vízum nevystaví, sem si ho totiž udělujeme my sami. Ježíš říká, že Boží království je jako semínko. Rozeseto je všude, ale

ne všude se mu dobře daří. Mezi plevelem a v kamení se neujme. Potřebuje dobrou, živnou půdu a péči, pak vydá úžasné plody. Není to samo od sebe. I kytičky doma musíme zalévat, hnojit a vytrhávat plevel, aby nám pěkně rostly. Kde jsme v tomto obraze my?

Nu my jsme ta půda. Možná kamenitá, možná vyschlá, možná zarostlá. Ale tím příběh nekončí! My přece můžeme "půdu svého srdce" zalít, vyplet, zkypřit. To už je na nás. Co to znamená? Zkuste si o tom popovídat doma. Dnešní tajenka vám napoví, že:

„BŮH OD NÁS POTŘEBUJE NAŠI...“

1. Kolik Božích přikázání dostali Židé na Sinaji?
2. Jakou roli má římský biskup? Je to...
3. Kdo vyvedl Izraelity z egyptského otroctví?
4. Koho Ježíš vzkřísil po třech dnech?
5. Jméno jednoho z evangelistů:
6. Jaké jméno dostal Šavel po svém setkání s Ježíšem?

7. Jak se jmenovala dívka, která na křížové cestě podala Ježíši roušku k otření tváří?
8. Který zástupce Říma Ježíše odsoudil na smrt?
9. Kdo přeložil bibli do staroslověnštiny a vytvořil kvůli tomu i vlastní písmo?
10. Jak se jmenoval apoštol, který Ježíše zradil za 30 stříbrných?

Setkání

Přehled společenství ve farnosti najdete na:

www.kcmt.cz/spolecenstvi-zapojte-se

- Kurzy s Pavlou Editou Hercikovou se o prázdninách nekonají.

- Setkání společenství Hnutí fokoláře – 13. 7. 2025 v 19.15 v KCMT. Slovo života na červenec: „Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek.“ (Mt 13,23), na srpen: „Veleblí má duše Hospodina.“ (Lk 1,46). Jana a Viktor Friedovi, tel. 731625949

- Páteční dopolední setkávání – v červenci a srpnu se budeme snažit sejít každý pátek buď na bohoslužbě slova, nebo aspoň na modlitbě a přátelském posezení, vždy v 9 hod v KCMT. Každý týden si datum příštího setkání upřesníme – info na tel. 731625949 (Jana Friedová)

- Společenství přímilvců – sloužíme ve farnosti přímilvnou modlitbou za vaše osobní úmysly. Modlíme se doma, každý tak, jak je mu blízké – jsme vzájemně propojeni v modlitbě. Chtěli byste být součástí našeho společenství a sloužit ve farnosti přímilvnou modlitbou? Chcete, abychom se za Vás modlili? primluyv@kcmt.cz

Knížní obchůdek

Ahoj Ježíši, můžeme si popovídat?

Elias Vella, KNA

P. Elias Vella se pustil do odvážného experimentu. Jak by vypadalo setkání dnešních mladých lidí s Ježíšem? Jaká slova by volil Kristus tváří v tvář jejich životnímu příběhu? A jaké odpovědi by měl na složité problémy dnešní doby? Variace na evangelium o cestě učedníků do Emauz (Lk 24,35–53) se odehrává v jedné běžné restauraci. Pět mladých lidí z různých koutů světa spolu mluví o svém životě, když tu si k jejich stolu přisedne neznámý muž s tričkem, na němž svítí nápis LÁSKA. Otevřou se mu a poznají v něm Ježíše? Svěří se mu se svými radostmi, bolestmi a zraněními?

Dojde k proměně jejich srdcí a životů? Jedno je jisté: Ježíšovo slovo i podaná ruka platí.

P. Elias Vella OFM (1941–2022) byl katolický kněz a exorcista z Malty. Studoval teologii a katechetiku v Římě, působil jako provinciál minoritů i farář a od roku 1993 byl diecézním exorcistou. Vedl také semináře a exercicie po celém světě.

Co svému terapeutovi neříkám.

Příběhy z terapie, Michelle M. May, Portál

Tři klienti, intenzivní psychoterapie. Michelle je své terapeutické práci plně odevzdaná. Jako by byla závislá na tom, že všechny lidi kolem sebe dokáže potěšit, ve všem musí být dokonalá. Kvůli chronické bolesti užívá opiáty, bez kterých už nemůže žít. Poté, co projde transformativní odyseou, pomáhá dvěma klientům. Walter má deprese a až moc dobrý vztah k marihuaně, zatímco Emma by moc ráda navázala partnerský vztah, ale bojí se, cítí se zranitelná. Se všemi hrdiny procházíme jednotlivá terapeutická sezení, abychom zjistili, že nejlepším lékem je pravda, poctivost k sobě samým.

Apoštolát modlitby

ČERVENEC

Úmysl papeže: Za úctu k lidskému životu

Modleme se o respekt a ochranu lidského života ve všech jeho stádiích, aby byl uznáván jako dar od Boha.

Národní úmysl: Za děti

Modleme se, aby děti skrze prázdninové akce zakoušely Boží krásu a stále více se Bohu otvíraly.

SRPEN

Úmysl papeže: Za evangelizaci ve městech

Modleme se, abychom ve velkých městech, často poznamenaných anonymitou a osamělostí, našli nové způsoby hlásání evangelia a objevili tvůrčí cesty k budování společenství.

Národní úmysl: Za celostátní setkání mládeže

Modleme se, aby mladí lidé, kteří se účastní celostátního setkání mládeže v Ostravě, nově odevzdali svůj život do Božích rukou.

Fchodoviny, zpravodaj ŘK farnosti Praha-Chodov

- Šéfredaktorka *Blanka Pitřincová*
 - Rozhovory *Kateřina Friedová*
 - Foto *Anna Procházková a spol.*
 - Grafický design *Jakub Šilhavý*
- Archiv čísel na: kcmt.cz/fchodoviny. Náklady na výtisk 18 Kč. Za obsah odpovídá *P. Michael Špilar*.
Příspěvky zasílejte na fchodoviny@kcmt.cz
Uzávěrka čísla 15. dne předchozího měsíce.

Pravidelné bohoslužby

Od 1. 7. do 31. 8. platí prázdninový pořad bohoslužeb, který najdete na zadní straně.

Café Terezie Otevírací doba

Vizte zadní stranu.

Možnosti spojení

Kancelář KCMT – Háje

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4
Tel: 242 485 826
E-mail: kancelar@kcmt.cz
Úřední hodiny:
Po–St 8.30–15.00
Úřední hodiny kněže:
Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

Farní kancelář Chodov

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4
Tel: 272 934 261
E-mail: kancelar@kcmt.cz
Úřední hodiny kněže:
Pátek 16.00–17.30
(jiný termín pouze po dohodě)

Bankovní spojení:

Banka Creditas **104782676/2250**
Komerční banka **19-9362170227/0100**

Kontakty

P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. Slavomír Ordoš (farní vikář)	731 621 220	farnivikar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	reditelka@kcmt.cz
Kancelář KCMT	242 485 826	–
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	–
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Pavel Andrle (správce)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Matouš Okrouhlý (předseda KSK Praha)	–	info@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinace dobrovolníků)	733 770 847	asistentka@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník KCMT)	–	kustod@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Léto v naší farnosti

Prázdninový provoz celé farnosti platí od 1. 7. do 31. 8. 2026.

Bohoslužby

Úterý	18.00	Sv. František
Středa	18.00	KCMT
Pátek	9.00*	KCMT
	18.00	Sv. František
Neděle	8.00	Sv. František
	9.30	KCMT
	20.00	Sv. František

* bohoslužba slova a setkání seniorů

Svatost smíření

Příležitost ke **svátosti smíření** během letních prázdnin:

- 30 min před každou mší svatou
- během adorací ve středu v KCMT a v pátek u sv. Františka

Pozor, adorace jsou kratší, zpravidla končí cca v 19.10.

Café Terezie – otevírací doba

Neděle během prázdnin 10.00–12.00

(pokud budou k dispozici kavárnici)

Pro aktuální info sledujte prosím ohlášky a farní sociální sítě.

*Za celou redakci Fchodovin
vám přejeme krásné léto!*

Cena výtisku 18 Kč